

Drahý Arture,

nezlobte se, že jsem Vám dosud neodpověděla, ale měla jsem starosti, že mně Franci - to jsem já, rozumíš? - tak dlouho nenapsal. Vím, že má hodně práce, má teď moc těžký případ, ale když je člověk dlouho bez zpráv o svém muži, tak chodí jako tělo bez duše. Přešší měsíc sem Franci přijede, tak byste sem mohl přijet také. Mohli byste spolu někam jet nebo jít mezi lidi. Ani jste nenapsal, co dělá vaše dívka. Kdy pojedete k moři? Doufám, že vezmete svou dívku s sebou. Vy nevíte, co to je, když se nám ženským stýská(7). Jako mně se stýská po Francim.

Srdčně Vás, Arturku, zdraví Vaše Marta Matesová

Tak, Tonku, co tomu říkáš? Já vím, že to není žádný duchaplný dopis, ale člověče, teď je jasné, jaký má Martička vztah k tomu chudáku Arturovi. Nikdy bych jí nevěřil, kdyby mi to řekla... Tak to vídíš, že pravda, nepochybná(8) pravda se ukáže jenom náhodou. Já bych brečel radostí - a přitom hanbou, že jsem tak pitomě žárlil.

Co jsem potom udělal? No, skončil jsem práci a druhý den už jsem byl ve Františkových Lázních. Když mě Martička uviděla, začervenala se a vypadala, jako by provedla něco hrozného. Já nic. „Franci,“ povídá za chvíli Martička, „dostal si můj dopis?“

„Jaký dopis,“ divím se. „Ty mi přešš tak málo.“

Martička se na mne podívá a vydechne, jako by se jí ulevilo(9). „Tak já jsem ho asi zapomněla poslat,“ řekla a za chvíli vytáhla z kabelky dopis. Začínal slovy: *Drahý Franci!* Musel jsem se v duchu smát. Pan Artur asi rychle vrátil, co nebylo pro něj.

Pak už o tom nepadlo ani slovo. Myslím, že dodnes věří, že jsem ten dopis vůbec nedostal. No a to je všechno; od té doby je u nás aspoň pokoj. Řekni, nebyl jsem blbec, že jsem tak strašně žárlil? To víš, teď se snažím, aby byla spokojená; z toho dopisu jsem viděl, jak se, chudáček, o mne stará.

Ale to máš klasický příklad, jakou sílu má taková čistá a bezděčná náhoda, že?“

Přibližně ve stejné době řekl mladý muž, zde nazývaný Arturem, paní Martičce: „Tak co, holčičko, pomohlo to?“

„Co, miláčku(10)?“

„Ten dopis, cos mu tehdy jako omylem poslala.“

„Pomohlo,“ řekla paní Marta a zamyslela se. „Víš, já se teď až stydím(11), že mně Franci teď tak hrozně věří. On je na mne od té doby tak hodný... Ten dopis pořád nosí na srdci.“ Paní Marta se zachvěla. „Je to vlastně strašné, že... že ho tak podvádím(12), nemyslíš?“

Ale pan Artur si to nemyslí; aspoň tvrdil, že rozhodně ne.